Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 182. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 24-го ВЕРЕСНЯ 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK SATURDAY, SEPTEMBER 24, 1983 No. 182. VOL. XC.

Український Інститут Америки пожвавлює діяльність

Ню Йорк, Н.Й. (Пресова Служба УІА). — В Америці літо неофіційно кінчається святом Дня Праці. Закриваються тоді пляжі, прилюдні басейни, діти починають новий шкільний рік. В Українському Інституті Америки цього переходу від літа до осени майже не було помітно, бо під час літніх місяців відбувались різні дії, зв'язані чи то з діяльністю Інституту, чи то зі заходами за звільнення від великого реальностевого податку. У цих діях брали чинну участь голови деяких комісій, деякі члени Ради Директорів УІА та чималий гурт молодих добровольців.

Виготовлено осінню програму, яка включатиме різні акредитовані коледжами та звичайні курси з ділянки українознавства, відчити на наукові, суспільні та громадські теми, концертово-театральні виступи, мистецькі виставки, курси малювання, будови та гри на бандурі, сесії для старших віком громадян, зустрічі професіоналістів тощо. Про це все будуть подані до преси окремі повідомлення. Вже готові програми курсів і календарі різних імпрез. Їх можна придбати в приміщеннях Інституту, або замовити телефонічно.

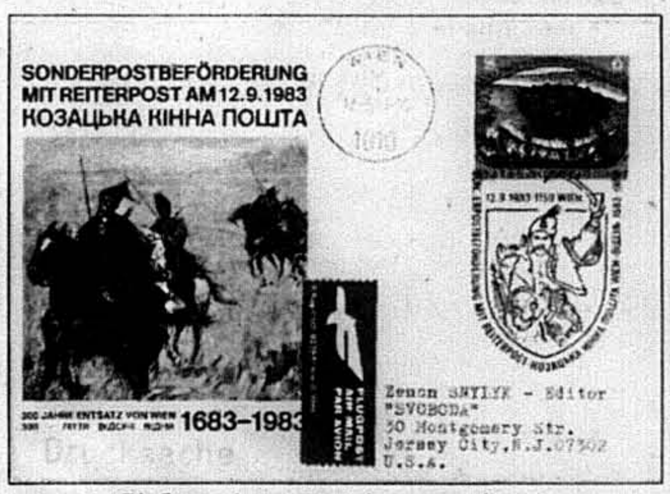
Рада Директорів УІА відбула своє чергове засідання в середу, 31-го серпня ц.р., під проводом віцепрезидента Інституту інж. Володимира Назаревича. Обговорено справу звільнення від податку, зокрема про дальші правничі кроки, потрібні незалежно від зміни на прихильне становище посадника Ню Йорку, які вимагатимуть ще багато зусиль, посвяти часу і зокрема фінансових засобів, які під сучасну пору — мінімальні, згідо із звітом скарбника Інституту Зенона Баб'юка.

При численних закликах у пресі та інтенсивних кампаніях до пожертв і приєднування нових членів різних українських наукових, освітніх, культурних, політичних і релігійних установ, можна було зареєструвати позитивний відгук на потреби Інституту. І так під час останніх двох „вакаційних" місяців, згідно із звітом голови Організаційної комісії д-ра Степана Вороха, зголосилось 13 осіб, які бажають стати довічними членами Інституту. Серед них є: Юліян Бачинський, Марія Оксана Бачинська, д-р Святослав Ворох, інж. Роман Газій, адв. Вілліям Ґураль, адв. Олег Н. Декайло, Лариса Погорецька-Долинська, Евген М. Іванців, Володимир Козіцкий, д-р Марія Фішер-Слиж, адв. Ярослав Сочинський (Сан Франсіско), д-р Юрій Сороківський (Сан Франсіско) і мгр Олександер І. Стефанюк. Рада Директорів одноголосно їх затвердила.

Треба підкреслити позитивне явище, що членами Інституту стають у 70 відсотках молодші американські громадяни українського походження (друге і третє покоління пересічного віку 25-35 років). В порівнянні з іншими організаціями кількість нових членів скромна, але слід пригадати, що вкладка довічного члена виносить 1,000 дол. (можна сплачувати 5-ма річними ратами).

Осіння програма многогранної діяльности Інституту, який плекає українську культурну спадщину і пропагує її серед американців й інших національностей, вимагає великих коштів. Рада Директорів покладає надію на жертвенність української громади і просить членські заяви й пожертви спрямовувати на слідуючу адресу: Ukrainian Institute of America, 2 East 79th St., New York, N. Y. 10021. tel.: (212)288-8660.

Вийшла першоднівка з нагоди 300-річчя відсічі Відня

Відбитка (поменшена) першоднівки.

Відень, Австрія. — В дні 12-го вересня 1983 року, коли у Відні перебував Папа Іван Павло II, Союз Українських Філателістів Австрії постарався про випущення „першоднівки" з відповідним поштовим штемпелем та образом українського козака і написом в українській та німецькій мовах „30-ліття відсічі Відня і українські козаки".

Офіційна першоднівка з печаткою австрійського поштового уряду має також кольорову репродукцію образу 300-ліття відсічі Відня, а на другому боці коротку історію участи українців у відсічі Відня в трьох мовах.

В днях 9-го до 12-го вересня ц.р. відбувалася окрема виставка з приводу 300-річчя відсічі Відня і повстання першої віденської каварні у відомій широко каварні „Централь", яку влаштував Союз Українських Філателістів Австрії і там саме видавано спеціяльний бльок поштових марок і спеціяльний штемпель. Проєкти конверт і штемпеля виготовив Ергард Штайнгаген.

ПРЕЗИДЕНДТ РОНАЛД РЕҐЕН зустрінувся 21-го вересня ц.р., з президентом Гондурасу Робертом Суазом Кордовою, який прибув до З'єднаних Стейтів Америки із спеціяльною місією. Він має в пляні просити Уряд ЗСА про уділення додаткових 400 мільйонів долярів допомоги як рекомпенсату за військову співпрацю і дозвіл на перебування в панамських портах американських воєнних кораблів. Кордова обговорив з Р.Реґеном загальну ситуацію в Центральній Америці та багато інших справ міжнародної політики. При тому президент Гондурасу поінформував Реґена про спільні маневри, які тепер проходять в цьому районі не тільки для показу мілітарної сили ЗСА, як про це говорить Фідель Кастро, але з метою показати Кубі, Нікараґуа, Москві та іншим, які стремлять до поширення комуністичної гегемонії в Латинській Америці, що ЗСА і їхні друзі в Центральній Америці є готові боронити загрожені комунізмом країни і не допустити до поширення впливів Москви.

ВІД МИТРОПОЛИЧОГО ОРДИНАРІЯТУ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

У СПРАВІ ВШАНУВАННЯ ЖЕРТВ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

На прохання Крайового Громадського Комітету для вшанування пам'яті жертв Великого голоду в Україні в 1932-33 роках, голоду, що його злочинно організував безбожний ворог українського народу, Митрополичий Ординаріят звертається до високопреподобних і всечесних отців, щоб вони:

1. В неділю, 25-го вересня ц.р., відслужили Божественну Літургію в намірені українського народу;
2. Заохотили вірних, щоб вони на заклик Крайового Громадського Комітету долучилися до всенародної голодівки в суботу, 24-го вересня ц.р., щоб цим способом вшанувати наших братів і сестер по народності, які загинули від голоду, злочинно зорганізованного окупантом;
3. Заохотити вірних до численної участи у торжествах, які відбудуться у Вашінгтоні у неділю, 2-го жовтня ц.р., щоб цим способом прилюдно виявити пошану жертвам голоду і пригадати світові про цей нелюдський злочин окупанта України;
4. Митрополичий Ординаріят погоджується, щоб відпоручники КГК у порозумінні і за згодою отців парохів поширювали жетони коло церков у неділю, 25-го вересня ц.р.

В СССР також „протестують"

Москва. — Московська „Правда", орган Центрального Комітету КПСС, надрукувала у числі з 9-го вересня ц.р., отже тільки вісім днів після зістрілення совєтськими військовими джетами південнокорейського пасажирського літака і загибелі 269 осіб, замітку пресового агентства ТАСС про те, що в Совєтському Союзі також „протестують", але не з приводу зістрілення цивільного літака і зумисного вбивства невинних цивільних пасажирів, а з „обурення на імперіялістів", які, мовляв, „за підшептами З'єднаних Стейтів Америки підняли антисовєтську гістерію".

ТАСС заперечує при тому західню версію, що пасажирський літак міг збитись з визначеної дороги і повторяє раніші заяви совєтських лідерів, в тому числі міністра закордонних справ Андрея Ґромика, що Адміністрація президента Роналда Реґена „нахабно використала цивільний літак для шпигунських цілей на території СССР". „І цей факт, — каже ТАСС, — викликає обурення широких кіл радянського суспільства, яке засуджує заздалегідь заплянованну провокацію".

„Такий літак, — пише якийсь І. Аршавскас у „Правді", — натиканий електронічною технікою, не міг от так собі збитися зі шляху. Немає навіть сумніву: це провокація розвідчої служби ЗСА". Технік ленінградської фабрики „Рабочий" І. Маркін каже, що „провокація була переведена для цього, щоб улегшити Р. Реґенові розмістити американські нуклеарні ракети Першінг-2 і крилаті в країнах Західньої Европи, зірвати переговори в Женеві про скорочення нуклеарної стратегічної зброї, скріпити перегони в озброєнні."

В подібному тоні висловлюються на сторінках „Правди" й інші підібрані совєтськими органами осібняки. Один з них Н. Макарич з Мінська договорився навіть до того, що нібито пасажири південнокорейського літака були свого роду „закладниками" для досягнення „підлих цілей реґенівської адміністрації. Ціна людського життя дуже низько впала на політичній біржі Білого Дому. Життям цивільних людей користуються тільки бандити і вбивці".

Очевидно, ніхто з тих, що їх заставили висловитись з приводу зістрілення літака не називають „вбивцями" і „бандитами" совєтських лідерів, які дали наказ вбити 269 осіб. Натомість вони кажуть, що „шумиха не скриє справжнього винуватця", яким, на їхню думку, являються ЗСА. ТАСС при тому ще раз повторяє заяву Ґромика, що СССР і в майбутньому боронитиме свої кордони і натавровуватиме тих, які будуть їх зумисно порушувати.

У СВІТІ

СОВЄТСЬКИЙ ДЕЛЕҐАТ на міжнародній конференції про відносини між Заходом і Сходом, яка проходить в Едінбурґу, Британія, Віктор Линник заявив, що совєтські летуни зробили помилку в зістрілені південнокорейського пасажирського літака. Він сказав, що летуни помилково прийняли цивільний пасажирський літак за військовий розвідувальний. Линник зробив свою заяву в інтерв'ю з репортерами Бі-Бі-Сі. Сам Линник є членом колективу совєтського інституту дослідження ЗСА і Канади, який дораджує совєтському керівництву в міжнародних справах. Варто згадати, що на цій же конференції інший член совєтської делегації редактор центрального органу КПСС газети „Правда" Віктор Афанасьєв в подібному інтерв'ю також обвинувачував совєтських військових у допущенні помилки і запізненні точної інформації про інцидент з літаком.

З ІТАЛІЙСЬКОГО МІСТЕЧКА Рісті повідомили, що там відомий ексцентричний місцевий мешканець 88-літній Алєссандро Польверарі організував свій власний похорон ще перед смертю, щоб бути певним, що похорон буде з усіма почестями: музикою і квітами, промовами. Сам Польверарі ішов першим у порохонній процесії від свого дому аж до майбутньої могили на місцевому цвинтарії. Грала похоронна музика, були покладені квіти, виголошувалися зворушливі промови. Польверарі повернувся з власних „похоронів" додому дуже задоволений. Нюйорська газета „Ню Йорк Трібюн" помістила 22-го вересня фотографію „похоронів" Алєссандро Польверарі.

ПІДТРИМАНІ СИРІЄЮ ливанські протиурядові групи обстріляли в середу, 21-го вересня артилерійським і мінометним вогнем резиденцію американського посла в Бейруті та позиції ливанської армії перед в'їздом до столиці Ливану. Посол Роберт Диллон був відсутній в цей час, як кулі вибухали навколо його будинку на передмісті Бейруту Ярзе вже другий день підряд. Жертв від обстрілу не було.

ЗАКЛИК

ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ УНСОЮЗУ

ЩОБ ЇХНЯ МУЧЕНИЦЬКА СМЕРТЬ НЕ БУЛА ДАРЕМНА!

Понад СІМ МІЛЬЙОНІВ українців, наших рідних сестер і братів, впали жертвою штучно зорганізованого комуно-московським окупантом Великого голоду в Україні в 1932-33 роках, точно 50 років тому.

Щоб ЗГАДАТИ І ВШАНУВАТИ ці невинні українські жертви, Крайовий Громадський Комітет для вшанування жертв Великого голоду в Україні проголосив неділю, 2-го жовтня, МЕМОРІЯЛЬНОЮ НЕДІЛЕЮ у Вашінгтоні з маніфестаційним походом та концертом у її програмі.

ЗАКЛИКАЄМО УСІХ НАШИХ ЧЛЕНІВ ВЗЯТИ НАЙБІЛЬШ МАСОВУ І АКТИВНУ УЧАСТЬ У ПРОГРАМІ МЕМОРІЯЛЬНОЇ НЕДІЛІ, 2-го жовтня, у ВАШІНҐТОНІ!

Будьмо готові почати МЕМОРІЯЛЬНУ НЕДІЛЬНУ ПРОГРАМУ ТОЧНО о год. 10-ій РАНО БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА ВАШІНҐТОНА!

Вересень, 1983

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Джерзі Ситі, Н. Дж.

ФРАНЦУЗЬКІ ЛІТАКИ ОБСТРІЛЯЛИ ДРУЗІВ

Бейрут, Ливан. — Французькі винищувачі бомбардували протиурядові артилерійські позиції за лінією розміщення сирійських військ у горах на схід від Бейруту в четвер 22-го вересня, незабаром після того, як град ракет посипався на французькі та італійські військa в столиці Ливану.

Повітряний рейд вісьмох літаків типу Супер Етандар з літаконосця „Фош" започаткував французьку пряму участь у боях проти підтримуваних Сирією відділів міліції мусулманських друзів, палестинських партизанів і ливанських лівих.

Речник французького посольства в Бейруті повідомив, що французькі винищувачі „відплатили джерелам вогню, які завдали шкоди французьким військам у Бейруті за минулі кілька днів". У четвер артилерійський вогонь з гір і ракетний обстріл був спрямований на південносхідню частину Бейруту, зону розміщення французького контингенту.

Чотири французьких вояки були поранені, як ракети потрапили в головну квартиру французьких військ. Речник також сказав, що два інші французькі вояки були поранені під час обстрілу їх автомобіля, як вони переїздили зі східнього в західній Бейрут. Французькі жертви від часу прибуття французького 2,000-го контингенту до Ливану рік тому дорівнюють 16 вбитих і 50 поранених

Речник італійських військ у Бейруті заявив, що під час обстрілу італійської зони, вісім або дев'ять ракет потрапили прямо у склад амуніції, і сильний вибух знищив майже всі запаси для італійського контингенту. Жертв від обстрілу і вибуху не було.

В Манілі відбулася бурхлива демонстрація

Маніля, Філіппіни. — Поліція і війська Філіппін вели справжні бої в середу вечером, 21-го вересня, з тисячами протиурядових демонстрантів, які пробували пройти до президентського палацу. Офіційні джерела повідомили, що щонайменше 10 осіб були вбиті, а понад 150 поранені. Ці безпорядки були найбільшими від часу приходу до влади президента Фердинанда Маркоса в 1965 році. Офіційні повідомлення говорять, що вбитими були: один вояк, два пожежники і чотири цивільні особи, які були серед демонстрантів або приглядалися бурхливим подіям. Два студенти були поранені, як сили безпеки відкрили вогонь з автоматичної зброї. Сутички продовжувалися до півночі.

Бої розпочалися незабаром після демонстрації на заклик опозиційних лідерів на відзначення 11-ої річниці запровадження військового стану і для вшанування пам'яті колишнього сенатора Беніньйо Акіно, якого вбили місяць тому зараз після того, як він прибув на манільське летовище після трьох років самовигнання в ЗСА.

В демонстрації взяло участь понад 500,000 осіб. Вона відбулася на центальній площі перед поштою. Промовці з піднятими кулаками закликали до дальшого опору проти уряду президента Маркоса. Тисячі демонстрантів, більшість з них студенти, почали марш головною вулицею до президентського палацу, скандуючи: „Геть з Маркосом!" і „Ніной!" популярне ім'я Акіно.

Демонстранти почали кидати каміння, пляшки, саморобні запальні бомби. Їх зустріли кілька сотень озброєних моряків, поліціянтів і пожежників, які розпочали справжній бій з демонстрантами, вживаючи водяні гармати, гумові палиці і вкінці зброю.

Колони демонстрантів були спинені недалеко від головного входу до резиденції президента Маркоса.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН заявив у розмові з журналістами, що більшість американських громадян погоджуються з гострою заміткою заступника амбасадора ЗСА до Об'єднаних Націй Чарлза Ліхенстайна, не зважаючи на те, що деякі конґресмени і сенатори, головно лібeрали, домагалися уступлення Ліхенстайна з його дотеперішнього становища.

КОЛИШНІЙ ДИРЕКТОР Сі-Ай-Ей Стенфілд Тирнер заявив, що законопроєкт який вимагав би виразної згоди Конґресу для таємних операцій цієї установи за кордонами ЗСА, був би протиконституційний, не кажучи вже про те, що він загрожував би життю багатьох сотень службовців Сі-Ай-Ей, бо противники знали б заздлегідь про пляновані операції і вже в зародку могли б їх невтралізувати. Такожо закону немає жадна держава в світі, — заявив адмірал Тирнер, який очолював цю аґенцію під час президентури Джиммі Картера.

ПРЕЗИДЕНТ ПІДТРИМУЄ ДИПЛОМАТА

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен, підтримуючи пропозицію про те, що незадоволені члени ОН вільні у виборі, чи залишитися в Ню Йорку, чи покинути його, заявив у середу, 21-го вересня, що вони можливо повинні розглянути питання розподілу сесій ОН між Совєтським Союзом і ЗСА.

„Можливо всі ці делегати повинні мати шість місяців засідань ОН у Москві, а інші шість місяців у Ню Йорку, і це дасть їм добру нагоду побачити два способи життя", — заявив Президент на пресовій конференції з репортерами в Білому Домі.

Відповідаючи на запитання, президент Реґен сказав, що Чарлз Ліхенстайн, делегат ЗСА до ОН, говорив від імені більшості американців, коли він запропонував, щоб ОН розглянула питання перенесення своєї головної квартири, якщо її члени незадоволені гостинністю ЗСА.

„Я думаю, що людина, яка виступала, має щиру підтримку більшости народу Америки відносно її пропозиції про те, що ми не звертаємося до нікого, щоб він забрався, але, якщо хтось бажає виїхати, то — до побачення", — сказав Президент.

Суперечності про зобов'язання гостинності ЗСА відносно ОН виникли з огляду на погіршення відносин між ЗСА і СССР у наслідок зістрілення совєтським військовим винищувачем південнокорейського пасажирського літака і загибелі 269 осіб.

Після зістрілення літака міністрові закордонних справ СССР Андреєві Ґромикові не дозволили приземлитися на міжнародних летовищах в Ню Йорку і Нюарку, щоб бути присутнім на Генеральній асамблеї ОН. У відповідь ображений Ґромико відмовився взагалі від участи в асамблеї, обвинувачуючи ЗСА в порушуванні зобов'язань як країни-господаря.

В розгарі суперечок Білий Дім повідомив у середу про пляни відвідин президентом Реґеном ОН в неділю і понеділок, включаючи дипломатичне прийняття голів урядів і міністрів закордонних справ, на якому правдоподібно не буде представників СССР.

Вміжчасі Сенат, не зважаючи на прохання своїх лідерів, проголосував голосами 66 до 23 за зменшення фондів ЗСА для вдержання Об'єднаних Націй. Сенатор Говард Бейкер, а також деякі чолові демократи перестерігали сенаторів, що зменшення фондів під теперішню пору загального політичного напруження з приводу зістрілення совєтськими джетами південнокорейського пасажирського літака, деякі країни можуть зле інтерпретувати. Однак, як виглядає з голосування, голос Бейкера не дійшов до свідомости членів Сенату, або не переконав їх в слушності його аргументів. Досі З'єднані Стейти Америки покривали 25 відсотків всього бюджету ОН, а натомість деякі комуністичні країни, включно із Совєтським Союзом, взагалі не вплачували своїх вкладів до ОН.

ПОМЕР О. ПРОТОДИЯКОН М. ОЛЬХОВИЙ

Ню Йорк, Н. Й. — У вівторок, 20-го вересня 1983 року, по довгій і тяжкій недузі тут помер протодиякон катедри св. Володимира св. п. о. Михайло Ольховий. Похоронні відправи розпічнуться в суботу, 24-го вересня о год. 9-ій рано в катедрі св. Володимира в Ню Йорку, 160 Захід 82-га вулиця, а пізніше о год. 12-ій вполудні в церкві-пам'ятнику св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, де буде похований на Українському Православному Цвинтарі св. Андрія.

З ПОЖОВКЛИХ ЛИСТКІВ

ВЕЛИКИЙ ГОЛОД НА СТОРІНКАХ „СВОБОДИ"

УКРАЇНА В КІГТЯХ СТРАШНОГО ГОЛОДУ

МІСТА ПЕРЕПОВНЕНІ ГОЛОДНИМИ Й Й БЕЗЗАХИСНИМИ ДІТЬМИ. НАСЕЛЕННЯ ОХОПЛЕНЕ БАЙДУЖНІСТЮ

Четвер, 27 квітня 1933

Лондон (Англія). — Секретар Ллойд Джорджа, Ґардет Джанс, друкує свої спостереження на Україні, які він виніс звідти під час свого недавнього перебування там. Ґазета „Дейлі Експресс" подає його замітки про Харків у 1930, 1931 і 1933 році. Ґардет Джанс каже, що в 1930 році він бачив, як у Харкові починалися будови ріжних великих будівель, які большевики ставили там за плянами своєї пятилітки. Тоді всі жили надіями на майбутнє.

У 1931 році він бачив серед комуністів та їх прихильників піднесення на дусі й надію, що вони скоро закінчать своє „соціялістичне" будівництво й переженуть Америку. Скрізь почувалася відвага, запал і надія та віра в кращу майбутність.

Нарешті в 1933 році Ґардет Джанс побачив Харків уже зовсім не таким. Усе місто страшенно занепало, вулиці були брудні й ненаправлені, величезні будівлі стояли недокінчені, а їх стіни валилися, населення пригнічене, байдуже й без уякої віри в майбутнє. По вулицях бродили тисячі безпритульних та голодних дітей, які приставали до прохожих і випрошували копієчку на хліб. Біля пекарень він стрінув людей, що по два дні стояли в черзі, очікуючи на хліб, але в пекарні не було хліба, й вона стояла з забитими дошками дверима та вікнами.

Від Харкова по стаціях він скрізь бачив усе ті самі натовпи голодних і байдужних людей. Тепер усе населення отверто сміється з радянської влади, сміється гірко над своїм страшним рабством і повільним умиранням з голоду. Гіркий сміх крізь сльози й глум та з'їдливі анекдоти стали одинокою розвагою й утіхою населення. Вдодатку до голоду скрізь в містах і на селах панує тиф. Джанс бачив на стаціях конаючих від тифу старших людей і беззахисних людей, на яких ніхто не звертав ніякої уваги.

Покищо лише війська ЧеКа почувають себе не зле, а все населення віддалося на ласку долі й чекає, саме не знаючи, яких змін.

Всі, як один, до Вашінґтону 2-го жовтня на маніфестацію проти московського ґеноциду!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Голод — тяглість московського народовбивства

Сьогодні, серед національно свідомої частини українського народу, там на поневоленій батьківщині і тут на вільних поселеннях у країнах вільного світу, вже ніхто не сумнівається, що комуно-московські імперіялісти, продовжувачі політики царського режиму, але під іншою вивіскою, постановили вже на самих початках їхнього владування знищити, або бодай біологічно послабити свободолюбний український нарід, який, не зважаючи на довговікову неволю, повстав і могутнім голосом та зброєю домагався свого права на самостійне і незалежне життя та в ім'я цього права склав на жертовнику України великі людські жертви.

Червоні московські імперіялісти на чолі з Володимиром Леніним, а пізніше Йосифом Сталіном, переконалися, що, наприклад, під час Визвольної Революції, український нарід не прийняв брехливих пропаґандивних кличів обманного інтернаціоналізму і що він готовий збройно боротися за свою національну волю. Тому вони повели свою дику солдатню на знищення відродженої молодої держави, а потім включили її у програму фізичного знищення українського народу, зокрема його найкращих синів-патріотів.

Московське панування в Україні, яке характеризується нечуваною дикістю і жорстокістю, коштує українську націю мільйони жертв — масові розстріли, заслання, знищення Української Автокефальної Православної Церкви і її ієрархії та священослужителів, розгром української національної інтеліґенції, процеси над членами СВУ-СУМ та цілої плеяди літературних й наукових діячів. Серед цих злочинів вирізняється, однак, Великий голод, штучно зорганізований Москвою для знищення підставової і найбільш відпорної на русифікацію верстви народу, українського селянства, яке загинуло у числі понад 7 мільйонів осіб смертю мучеників.

Зорганізований комуно-московськими імперіялістами і переведений ними та їхніми помічниками — місцевими васалями штучний голод в 1932-33 роках в Україні, це, мабуть, один з найбільших злочинів в історії людства. Досі ніякий інший імперіялізм у світі не „спромігся" виконати подібного злочину над поневоленим народом.

Немає, отже, найменшого сумніву, що українська діяспора, зокрема в цьому році, коли припадає 50-та річниця цієї неперевершеної трагедії, повинна докласти максимум зусиль, щоб не тільки зберегти пам'ять по тих, що загинули від голодової смерти, але щоб розкрити справжнє обличчя Москви, головного справника цього і багатьох інших масових злочинів. Найкращою нагодою для гідного відзначення жертв Великого голоду повинна бути наша масова участь у Меморіяльному Тижні, а головно в неділю 2-го жовтня ц. р. у великій всеукраїнській маніфестації і Меморіяльному концерті в Кеннеді Центрі у Вашінґтоні, що їх організує Крайовий Громадський Комітет.

Взагалі ці жалобні роковини є доброю нагодою для української спільноти в ЗСА і Канаді не способом фразеології, а практично довести до свідомости керівників Уряду ЗСА, які без сумніву під теперішню пору є лідерами вільного світу, що ми, нащадки по-бестіяльному замордованих наших братів і сестер, вимагаємо справедливости, покарання винних злочинців, які мають ще відвагу засідати сьогодні за одним столом з представниками демократичних народів світу в міжнародних організаціях, і домагаємося наоавтаврування їх за доконаний ними масовий морд. Історія і український поневолений нарід не простять нам цього, якщо ми не використаємо цієї виїмкової сприятливої нагоди.

СТЕЙТОВА ТРАНСПОРТОВА агенція в Ню Джерзі поінформувала, що поїзди, автобуси й інші середники транспортації тратять пасажирів від часу піднесення плати аж на 18 відсотків за переїзди. Чотири відсотки пасажирів не користуються більше публічною транспортацією і, мабуть, вживають приватні автомобілі, збільшуючи тим самим рух на головних шляхах.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ, згідно Адміністрація для міжпростірних полетів, пошле в 1984 році в орбіту двох матерей на міжпростірному кораблі „Дискавері". Рея Седдон і Енн Фішер знаходяться серед 10-ох визначених для полетів в 1984 році астронавтів, які вилетять з відповідною місією в червні і серпні наступного року. Обидві жінки одружені з астронавтами і є матерями дітей 14 місяців і більше.

Іван Кедрин

ХТО ЦІКАВИТЬСЯ НАШИМИ ПРОБЛЕМАМИ?

Редакція „Свободи" дістала телефонічно і листовно признання за редакційну статтю „Де були українці?" (ч. 174 з 14-го вересня) із спростуванням, що в одній корейській демонстрації таки взяла участь група українських жінок із блакитно-жовтим прапором, чого, на жаль, не подано ані до української ані до американської преси. Але такий доказ, що люди таки читають газету і на неї реагують, не заперечує того стану в американсько-українській громаді, що його названо в цій статті „безголов'ям". Скажіть, будь, ласка, хто у нас цікавиться нашими проблемами? Де є і як називається той чинник, який повинен би постійно цікавитися існуючими нашими проблемами та призадуматися, як ці проблеми розв'язувати із пристосуванням політики і тактики до кожночасної — змінливої — зовнішньої ситуації.

Колись з приватної ініціятиви засновано в Ню Йорку надпартійний „Дискусійний Клюб Круглого Стола", саме для цієї цілі, щоб там за „круглим" чи квадратовим столом дискутувати над актуальними українськими проблемами. Якийсь час той почин мав успіх, дискутовано там, наприклад, над потребою діялогу між українцями і жидами та тими поляками і росіянами, які визнали факт українського державного самовизначення. Але це тривало недовго, Клюб розлетівся і тут не місце вдаватися в подробиці, чому так сталося.

Була в УККА Політична Рада, яка складалася з реферату внутрішніх та закордонних справ. Виголошувано короткі доповіді про актуальні проблеми внутрішнього і зовнішнього характеру і ведено дискусію. Коли скасовано Політичну Раду і створено на її місце Крайову Раду, то подавано за причину, що Політична Рада не має практичного значення, бо перетворилася на „дискусійний клюб". А це була саме найбільша прикмета Політичної Ради. Годі повторяти, до чого докотилася за віцепрезидента головного предсідника Народної Помочі Крайова Рада. Коли недавно пішов на її засідання непрошений туди редактор „Америки" Мстислав Дольницький, то його спершу хотіли „видворити", але згодом йому дозволили залишитися. З ласки, а не з принципу, що на засіданнях такої організації повинні бути присутні представники преси. Той же редактор помістив недавно в „Америці" свою статтю, в якій звернув увагу на диковинний факт, що українська вільна громада в Америці ще не навчилася від американської демократії звичаю усі плянувальні наради вести прилюдно, з участю представників преси. Однаково УККА, як Комітет за Правопорядок в УККА, який перейменувався на Українську Американську Координаційну Раду, ніколи на свої наради не запрошують представників преси. До автора цих рядків зверталися були деякі поважні діячі з Комітету за Правопорядок з просьбою „пишіть", — але ані разу його на наради того Комітету не запросили. Редактор М. Дольницький у своїй статті „Як би ми вчились так як треба" („Америка ч. 146 з 1-го вересня ц. р.) правильно звертає увагу, що вся підготова до 4-го Світового Конґресу Вільних Українців відбувається засекречено. Ведуться закулісові розмови з пошукуванням сприйнятливого для всіх „середовищ" нового президента СКВУ, але громадськість нічого про ці кандидатури не знає, — невідомо теж, чи ті закулісові розмови стосуються тільки особи майбутнього президента СКВУ чи цілої нової Екзекутиви. Однак з проголошених вже сухих комунікатів відомо, що продовжується боротьба за членство в СКВУ і за справедливе представництво української громади в Америці на СКВУ. Теперішній провід УККА і провід УКА Ради, яка є в стадії легального оформлення, одно другому заперечує право репрезентувати американсько-українське суспільство.

Якщо спір за характер і компетенції УККА і Координаційної Ради перенесеться на пленум СКВУ, то вибухне той скандал, що його автор цих рядків боявся, рекомендуючи радше не скликувати взагалі СКВУ, поки не буде поладнаний конфлікт на терені ЗСА. Про можливість скандалу говорить і ред. М. Дольницький. І він має повну рацію, коли звертає увагу, що українські люди в діяспорі мають підставу хвилюватися, бо вони нічого не знають, все відбувається наче б ми жили не в Америці і Канаді, а на Марсі, де зобов'язують інші норми, як методика демократичної дії — публічного дискутування заздалегідь над актуаль-

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нагоду, яку не можна знехтувати

Якось так воно, звичайно складається, що ми українці, хоча як натавровані долею, в особливих моментах таки маємо щастя.

Може, однак, хтось час від часу виробляє нам це щастя у Всевишнього, який думає, що вже досить наших неуспіхів, як нації і треба нам таки тут і там допомогти.

Уже не один такий момент' вдалося нам пережити, де просто якийсь припадок допомагав нам у скрутному положенні або у переведенні наших шляхетних задумів. Навіть, здається, найбільший серед нас песиміст може, як дуже захоче, пригадати собі такий факт з минулого.

І тепер знову прийшов час, щоб нам допомогти, дарма, що причиною нашої виїмкової нагоди винести перед чужим світом нашу справу, була трагічна подія.

Останні три тижні від неочікуваного і незрозумілого для світу зістрілення південнокорейського літака совєтськими стрільцями питання жорстокости совєтського режиму не сходить зі сторінок преси, екранів телевізії та з розмов звичайних громадян цієї країни. Пересічний американець зареагував зі справжнім обуренням та з таким самим, реагують члени законодатних американських тіл.

Здається ще не скоро успокоїться публічна опінія після того нового і так наглядного доказу совєтської безоглядности.

І саме в тому нещасті, яке зустріло родини 269 невинно погибших людей — наша добра нагода і наше щастя, що в такій атмосфері проходить день 2-го жовтня і довго плянована велика Меморіяльна маніфестація українців в столиці країни.

Наш виступ для вшанування жертв Великого голоду в Україні перед американською спільнотою в присутності журналістів, репортерів і телевізійних камер може саме тепер викликати куди більше зрозуміння, симпатій та підтримки, як це було б в іншому часі. Бо тепер ми не потребуємо переконувати, вияснювати, викликувати зрозуміння до безоглядности комуністичного правління. Тепер вистачить тільки пригадати долю літака і невинних людей, що ним летіли, а живий відгук чапевно буде.

Отож, якась добра рука дає нам несподівано найкращу нагоду для поширення правди про цей український голокост, про який досі широкий світ не хотів знати, а пересічний громадянин навіть і не знав.

Тільки, щоб ми самі цієї нагоди не прогаяли із-за дрібного, як дрібного в порівнянні із загибіллю сім мільйонів наших земляків спору „за межу", або просто із-за нашої байдужности, — бо ледве чи таке повториться.

Каже народна приповідка, що хтось може мати „більше щастя, як розуму". А що якби ми тим разом мали і щастя і розум?

Чи використаємо однак ми усі цю нагоду належно і покажемо американській столиці нашу одність, силу і наше бажання скинути жахливу маску Москви?

О—КА

ІКЕР ДЯКУЄ:

Хвальній Редакції „Свободи", Шановній Президії Об'єднання Українських Письменників „Слово", дорогим друзям-товаришам пера і всім милим моєму серцю приятелям, шлю щиросердечну подяку за дружні привіти з нагоди моїх „ювілеїв"!

Вересень, 1983

Іван Керницький-Ікер

А Власенко-Бойцун

КНИЖКА, ЯКУ ТРЕБА ПЕРЕВИДАТИ

Улас Самчук. „Марія": хроніка одного життя. Львів, 1934. Стор. 277.

Хроніка складається з трьох частин: „Книга про народження Марії", „Книга днів Марії" і „Книга про хліб". У ліричних монологах автор представляє по черзі: юність Марії, її гріхопадіння і її навернення. Ціле своє життя кермується Марія одним почуванням — любов'ю. Спершу — це невтішна любов сироти до матері, згодом це неподільна любов до Корнія, вкінці це жертвенна материнська любов. Життєвий шлях Марії довгий і важкий: юні роки в наймах, любов і розлука з Корнієм, що йде „в салдати", нелюбе подружжя з Гнатом, розвід, повня життя з Корнієм, голод, зрада сина й голодова смерть.

Побіч Марії живе Корній, що повертається після семирічної служби в російській фльоті, чужий і здеморалізований, але під впливом Марійної любови і праці знову зростається з рідним ґрунтом:

Відходять і забуваються босяцько-пролетарські звички. Земля тягне в своє нутро і наповняє жили, розум і все єство твердими звичками. Корній відчуває це. Матроство забувається і він стає людиною.

Корній на втіху Марії, все більше й більше прив'язується до землі, до праці і стає добрим хазяїном. Будує нову хату, щастя і добробут панують в ній:

По селу колодки справляють, Корній не останній, скликав людей і викотились на стіл наливки. Радості було, сміху, музики.

Це впорядковане й заможне життя руйнує революція, що її речником і провідником у селі є другий син Марії, Максим. Він радикально змінює старі порядки: розстрілює ікони, проганяє батьків з хати і відрікається їх. Даремно Марія своєю любов'ю старається навернути сина, вона вказує, „що в її материнському серці все ще є місце для нього". Максим однак служить вірно революції і жирує на злидних свого зруйнованого села.

Бацил розкладу родини натрапив на свій ґрунт. Настав початок кінця.

У „Марії" представив Самчук революцію-стихію, що мов нищівний буревій несе зі собою руїну і смерть. Виходу автор не показав, бо виходу в ці жахливі 30-ті роки й не було.

Марія і Корній не є праведниками, але радше грішниками, тому їхня боротьба подвійна; вони борються зі собою, щоб стати кращими, щоб свій буйний темперамент приноровити до традиційних норм села, вони теж важко працюють, щоб здобути добре, заможніше життя. Вони схоплені автором із життя, не ідеалізовані, але правдиві селяни. Вони повні хиб, але також добрих прикмет, в них добро і любов перемагають всі противності і вони стають щасливими.

Герої повісти є типовими персонажами Самчука, працьовитими селянами, що власними силами стали повновартісними людьми: зуміли змінити свої неґативні прикмети на позитивні, зуміли працею рук стати з бідних багатими і зуміли осягнути кожний свою мрію: Марія стала жінкою улюбленого Корнія, а Корній став поважним і заможним господарем. У тому, що їх життєвий труд був знівечений, та вся родина вимерла голодовою смертю, вони не поносять вини, це було зумовлене соціяльними перемінами й голодовою облогою України — геноцидом.

В повісті Самчук порушив багато проблем: працю, поступ, етику, любов і вірність, а з другої — ненависть, злобу, ворожнечу і вбивство, насвітлюючи драматично боротьбу конструктивних і деструктивних елементів. Показав революцію, якою кермували ті деструктивні елементи, що зуміли протягом кількох літ перемінити найбагатшу країну Европи, „комору" в долину голодової смерти.

В „Марії" Самчук розкрив цю смертельну рану, що її завдала революційна стихія селянській родині. Самчук показав загибіль всього доброго, а торжество зла. Він розповів про те, як брат вирікається брата, батько вбиває сина, мати душить дитину, а монах вирікається Бога.

Самчук був першим письменником, що розкрив „бактерію комунізму", заразу доктрини, що в Україні знищила сім мільйонів невинних людей, тобто одну п'яту населення, а тепер у Камбоджі одну третю спокійного колись народу.

Хоча повість ця була вже двічі перевидана та перекладена на німецьку і французьку мови, вона в 50-ліття нашого голокосту повинна бути ще раз перевидана в перекладі на англійську мову, щоб розказати читачам Америки в приступній спосіб про наш голодомор.

„Марію" писав Самчук тоді, коли західньоевропейська преса, особливо чеська (де жив тоді письменник) передавала алярмуючі вістки про штучний голод в Україні, що наслідком колективізації прийняв катастрофальні розміри мільйонів людських жертв.

Повість цю присвятив Самчук: „Матерям, що загинули голодовою смертю в роках 1932-33". У цьому творі автор показав драму голоду в приступній для читача формі, що немов довгий коридор опромінена світлами любови, віри, надії, часто монологами.

„Марія" понура і важка тема, конфлікт між новим і старим, конфлікт між злом і добром, конфлікт між ідеологіями. Цей потрійний конфлікт, поданий в сконденсованій формі вражає оригінальною побудовою і драматичною насиченістю.

Самчук назвав цю повість хронікою одного життя, докладніше хронікою 26,258 днів, тобто 70-літнього життєвого шляху. Ця хроніка — це картина людської праці і боротьби за існування, а рівночасно непересічної життєздатности і життєрадости:

Скілька разів сходило для неї сонце, стільки разів переживала вона насолоду буття, стільки разів вона бачила, або відчувала небо, запах соняшного тепла і землі.

ВІЙСЬКОВІ ПРАВИТЕЛІ Туреччини заборонили 672-ом можливим кандидатам брати участь у передвиборчій кампанії до виборів, які відбудуться 6-го листопада. Переважна більшість виключених з передвиборчої боротьби — це колишні члени парляменту, кореспонденти і редактори правих газет. Загальне число поданих кандидатів до виборчої комісії на затвердження, а потім до правлячої Ради безпеки є 883. З того загального числа 400 кандидатів належать до трьох допущених до виборів партій, а 483 кандидати вважаються незалежними.

ІРАН ПОВІДОМИВ у середу, 21-го вересня, про те, що його спеціялісти зуміли припинити витікання нафти з пошкодженого іракськими літаками джерела нафти в Перській затоці. Тегранське радіо повідомило, що витікання нафти припинили самі іранські спеціялісти без закордонної допомоги і не зважаючи на постійну перешкоду з боку воюючого Іраку. Західні спеціялісти говорять, що всього пошкоджених джерел є 11, які виливають в затоку тисячі тонн нафти від березня цього року. Припинення витікання з одного джерела дає надії на успішне припинення витікання з інших джерел. Радіо також повідомило, що під час операцій припинення від іракського вогню загинули декілька спеціялістів.

Іванна Савицька

ЗУСТРІЧ ІЗ СУЧАСНОЮ УКРАЇНОЮ

III.

Кругом тихо і пусто, ніже живої душі. Щойно повертаючися, зупинилась я над могилами Василя Барвінського і Станислава Людкевича, і сказала їм, що українська Америка співає і грає їхні прекрасні твори.

У церкві св. Юра я була кожного дня. Церква внутрі відмальована, прикрашена рушниками під смак мирян. Приглядаючись церкві із хорів я бачила повно людей, жінки в хустинках, переважно жовтої барви, були й чоловіки і діти. При вівтарі стояв єпископ (колишній католицький священик) і шість священиків. Проповідь українською мовою осуджувала сектантство, бо єдиноправдивою вірою є наша віра. Яка наша, — не було сказано.

Хор співав гарно, в ньому чимало професійних солістів.

Після Богослужби було вінчання, а потім хрищення шести немовлят, яких тримали в обіймах хресні батьки.

У Юрській брамі сидять, як колись прошаки. Звертаю увагу на жінку, жінку-каліку, яка, співаючи, жебрала у людей копійки. Вона й наспівала мені свою жебрачу молитву:

Коли Божа Мати по світу ходила,
Суса Христочка за ручку водила.
Привела од морю, а там церковця.
А в тій церковці на одні́м престолі
Книги Божі.
На другім престолі — ризи Божі.
А на третім престолі сам Сус Христочок
Волосячко простирає, кровця з нього протікає
Прийшла Божа Мати кровцю позбирати.
Муки мої муки, беріть хрест у руки.
Хто молитву промовляє небо му ся отвирає....

Після церкви — багато зустрічей, багато інтимних розмов, цікавих запитів, а між ними — навіть такі: — Чи хоче війни ваш Реген, чи він справді агресор? Чому гнобите неґрів, чи є свобода слова, преси і думки?

Про Гарвард, НТШ, УВАН і СУА мало хто знає. І тут, гейби у відповідь, мені показали височенну вежу-споруду, що заглушує Голос Америки. Передачі з Ватиканського Радіо доходять добре. Антиамериканська пропаганда заливає тепер Україну з їхнього радія і телебачення.

Коли б я мала мандат передати від себе рекомендації майбутнім нашим туристам, то вони були б такі:

1) Говоріть між собою тільки українською мовою, і просіть провідників українських пояснень, ви ж бо українці з Америки, репрезентанти закордонної України. Коли хочете, щоб в Києві говорили українською мовою, привезіть і ви оцю мову з країн вашого поселення.

2.) В неділю вранці ухиляйтесь від всяких екскурсій і йдіть громадно до церкви. Все одно якої, православної чи римо-католицької, ви ж усі християни і ваш обов'язок бути в неділю у церкві.

3.) Не кидайтесь на золото, що червоніє від крови важко працюючих каторжників по сибірських засланнях. Не будьте хапчиві на матеріяльне добро. Вас обсервують і вас відповідно оцінюють. Купуйте бандури, книжки, картини, кераміку, платівки, вишивку, рушники, а золото лишіть муринам, які люблять блискітки.

4.) Не танцюйте, не веселіться надміру на землі, що ще й сьогодні стогне від крови і побоїв. Тримайтесь гідно у кожній в дорозі ситуації. Пам'ятайте, що мовчанка — це золото.

А Ти, Україно, рідна, страдальна Мати, не дай своїм синам топитись у горілці, не дай притупити їхнього ума, волі, бо не вогонь і не тортури, а спритно підсунена ворогом водка та самогон знищать корінь народу, розіп'ють молодь і втоплять Тебе, Україно, у двісті літрах горілки, яка мусить бути на кожному сільському весіллі...

В одному із репортажів, які я недавно читала, авторка пише, що хотіла цілувати київську землю так, як це робить Папа, але намул, що його наніс там наїздник, здержали її від цього.

Мене не здержав ніякий тимчасовий намул. Я здмухнула верхню пилюку і, припавши лицем до моєї землі, цілувала її осквернену і святу, яка була, є і буде на віки-вічні моєю!

Перенесено дату вшанування д-ра В. Михайлова

Ню Йорк, Н. Й. (ІСНО).

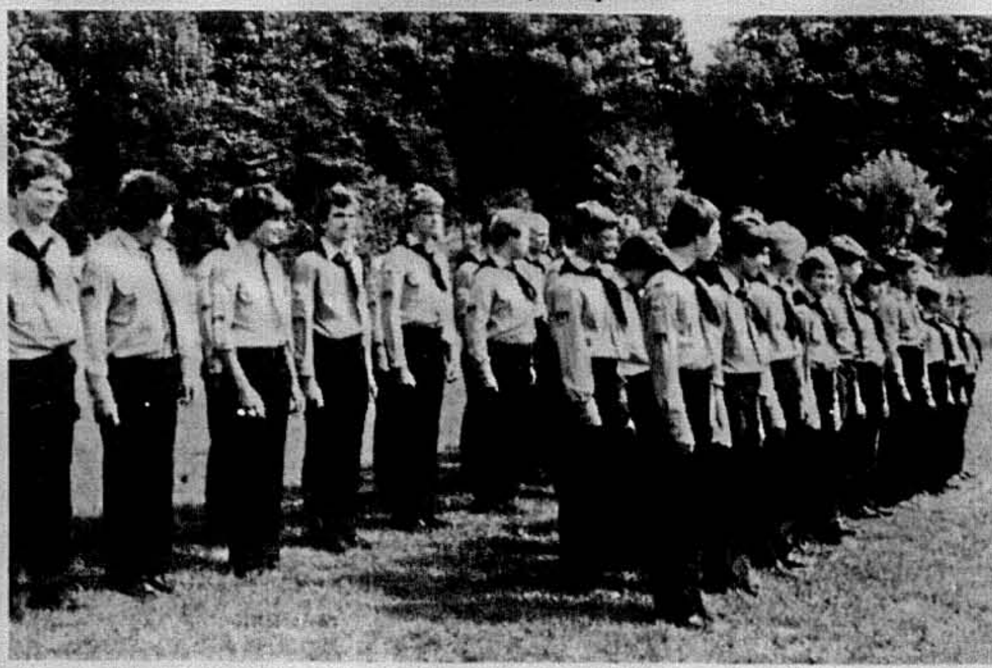
Як уже інформовано, Світова Координаційна Рада ІСНО, у співпраці з іншими організаціями та установами, влаштовує вечір у пошану відомого і заслуженого громадського та політичного діяча д-ра Володимира Михайлова в його 85-річчя. В програмі вечора: слово голови СКР ІСНО Павла Дорожинського; реферат про Ювілята — д-р Зенон Городиський та виступи акторів — Володимири і Миколи Кавків.

У зв'язку із проголошенням Крайовим Громадським Комітетом для вшанування пам'яті жертв Великого голоду в Україні в 1932-33 роках, вечір у пошану д-ра В. Михайлова, заповіджений на 24-го вересня, переноситься на суботу, 12-го листопада ц.р. о год. 4:30 по полудні в Українському Народному Домі (долішня заля). Вступ на вечір, включаючи вечерю, виносить 15 долярів від особи. Зголошених організатори перепрошують, а зголошуючих просять телефонувати на число (212) 626-2656. Адреса: 20-71, 47 St. Astoria, N.Y. 11105.

ТУРЕЦЬКЕ АНАТОЛІЙСЬКЕ агентство новин повідомило в середу, 21-го вересня, про те, що болгарин Ісмаїлов Османов був арештований у Стамбулі та обвинувачений військовим судом у шпигунстві проти Туреччини. Османов приїхав до Стамбулу з Болгарії як турист тиждень тому і збирав шпигунську інформацію за посередництвом чужинецьких консульств, говорить повідомлення.

У 50-РІЧЧЯ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ: ЗГАДАЙМО САМІ ТА ПРИГАДАЙМО ІНШИМ ЦЮ НАЙБІЛЬШУ ТРАГЕДІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ТА НАЙБІЛЬШИЙ ЗЛОЧИН ЙОГО КОМУНО-МОСКОВСЬКОГО ОКУПАНТА НАШОЮ МАСОВОЮ УЧАСТЮ У ВЕЛИКІЙ ДЕМОНСТРАЦІЇ ТА МЕМОРІЯЛЬНОМУ КОНЦЕРТІ У ВАШІНҐТОНІ В НЕДІЛЮ, 2-го ЖОВТНЯ!

ОДУМівська зустріч 1983

Частина хлоп'ячого відділу під час дефіляди на Зустрічі ОДУМ-у 1983

Надхненник ОДУМ-у Іван Павлович Багряний був перший, який звернув увагу, що наші кадри є, були і будуть в Україні. Еміграція є лише допомогове крило в боротьбі за вільну Україну. І він не помилився. У 20-річчя його смерти Одумівська зустріч в 1983 році присвячена одному з тих кадрів, про які говорив Багряний, незломному борцеві за волю українського народу, голові Української Гельсінкської Групи Миколі Руденкові.

Починаючи від 2-го вересня 1983 року на одумівській оселі „Україна" біля Лондону, Канада, вже кипіло, вирувало молоде життя. Ввечері в п'ятницю місцева Філія ОДУМ-у влаштувала вечірку для учасників зустрічі. Тут зустрічалася молодь, зорганізована в ОДУМ-і, з різних частин Канади й ЗСА. Ввесь час чулися викрики захоплення, покритого сміхом вдоволення. На другий день, в суботу, на оселі кипіло спортове життя. Тут змагалися за першенство у відбиванці одумівці з Торонто, Лондону, Дітройту, Чикаго, Міннеаполісу. Перемогли одумівці Чикаго.

У суботу ввечері простора заля одумівської оселі „Україна" вітала всіх на традиційний бенкет і після того забаву. Головною частиною вечора була доповідь про Миколу Руденка, яку з надхненням і по-мистецькому виголосила відома поетеса Світлана Кузьменко. Доповідь перепліталася цитатами з творів Руденка, зокрема з його збірки „Прозріння". Це приклад отих кадрів, про які говорив св. п. І. Багряний, які під впливом духової сили рідної землі або прозрівають, або ніколи не попадають в лабети захоплення чужими ізмами. М. Руденко став прикладом того тяжкого процесу переродження.

А хіба під час революції 1918-их років не було багато тих, які захоплювалися опіюмом чужого соціялізму? І вони також прозрівали — але якщо ми й помилялися, то прозріння — це позитивний крок вперед. Миколу Руденка за це прозріння страшно карають. Ворог скаженіє, але Руденкові, напевно, буде легше витримати, коли він буде знати, що його муки і страждання нам відомі і що ми робимо все можливе, щоб допомогти йому й усьому українському народові.

З великим ентузіязмом присутні вітали вістку, що ідея ОДУМ-у, яка була прийнята Загальним З'їздом в 1975 році, про здвигнення пам'ятника св. п. В. Липківському, Митрополитові Київському і всієї України, сьогодні вже стала дійсністю. Сьогодні в українському Пантеоні в Бавнд Бруку вже стоїть могутній пам'ятник нашому національному героєві, який з хрестом в руках відважно виступав проти зазіхань ворога на душу українського народу — на рідну Українську Автокефальну Православну Церкву. Цю вістку подав заступник голови Комітету побудови пам'ятника д-р Ю. Криволап. Пізніше всі забавлялися під чарівні звуки оркестри „Соловей". Одні забавлялися, а інші, зустрівши друзів, розважалися в інший спосіб.

У неділю вранці на оселю поспішали гості і одумовці в уніформах на польову Службу Божу, яку відправляв о. Красевич, при співучасті хору місцевої парафії Української Православної Церкви. Після Служби Божої була відправлена Панахида за всіх тих, що згинули під час страшного голоду 50 років тому, за героїв з-під Крут 65 років тому, за надхненника ОДУМ-у І. П. Багряного і за всіх тих відомих і невідомих героїв, які впали на шляху боротьби проти оскаженілого ворога. Стоячи на команду „струнко" під час співу „Вічная Пам'ять", одумівці віддали всім їм пошану з приреченням ніколи не забути і не простити ворогові всіх тих мук і страждань, заподіяних нашому народові.

Пізніше відбулася дефіляда одумівців в уніформах. Лунали слова одумівського маршу і вільно лопотіли прапори, під звуки наказу голови ЦК ОДУМ-у Олексія Пошиваника, в якому наголошено, щоб одумівська молодь далі розвивала українську мову й культуру в таборах, в школах, вдома. „Для провідної молоді українська мова повинна бути не тільки на сцені, не тільки часом, перед старшими, для неї українська мова повинна бути святою..."

Концерт, програмою якого проводив М. Балдецький як і кожного року, був добре приготований і приваблюючий. Немарно ж заля була виповнена вщерть понад 600 осіб. Концерт розпочався виступом одумівського Ансамблю Бандуристів ім. Гната Хоткевича під керівництвом Валі Родак. Молоді бандуристи чудесно виконали вокально-інструментальні твори: „Ой, літа орел", „Сонце гріє", „Соловію, любий брате", і чисто інструментальну Г. Китастого „Дудка", соло Кричук. Назви цих пісень нам відомі, але кожного разу ми чуємо нову мистецьку обробку і вміння диригента, які своєю гармонійністю дають глядачам насолоду.

А ось одумівська танцювальна група „Веснянка" під мистецьким керівництвом Миколи Балдецького горить, переливається красою української дівчини, відважністю молодого хлопця-козака і елеґантність рухів заквітчаних в барвисті стрічки дівочих народних строїв. „Запорожець", „Гопак", „Вечорниці"... кожний з нас бачив, але й цього разу ми знаходили в них щось прекрасне, рідне.

ОДУМ був ініціятором кобзарських таборів. Спочатку ці табори відбувалися лише на одумівській оселі „Київ" в Аккорді, Н. Й., а вже протягом кількох років такі табори відбуваються й на оселі „Україна". Цьогорічний кобзарський табір під мистецьким керівництвом Оксани Метулинської мав 70 учасників. І от з учасників цих таборів створився гурток кобзарів, які виступили на цьому концерті під проводом О. Метулинської. З глибоким почуттям молоді кобзарі виконали дві пісні „Зелений гай" і „Сирітка", які були присвячені жертвам страшного голоду 1932-33 років. Солістами були Метулинська і Лебединська.

Цікавою точкою програми був виступ недавно прибувшого з України композитора Л. Вербицького, який на піяніно виконав кілька своїх композицій. „Я дуже схвильований, — сказав Вербицький, — бо мені вперше довелося виступати на цій чудовій оселі". І його чудесна річ „Лелеки" ще краще прикрасила оселю „Україна".

А ввечері, в неділю, на одумівській оселі „Україна" запалала традиційна ватра. І знову молодь згуртувалася біля палахкотіння ватри. Знову лунало „запалала наша ватра"... горить вона, горить як молодість. Ватра символ життя, і тому вона гармонізує з молодістю. Залунали звуки гітари, акордеону і полилася рідна пісня з юних грудей учасників одумівської Зустрічі 1983 року.

Ватра догоряла і ми з нехіттю прощалися з останніми спалахами, бо „настав вже час прощання".

О. Шевченко

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки та огляди, повинні присилати разом з двома примірниками даного твору до редакції „Свободи" також адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Замість квітів на могилу
бл. п. Ярослави з Мисевичів Левицької
25.00 долярів
на потреби ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ в Чикаґо, Ілл.
складає
Анна ГАНКЕВИЧ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУНЯ, БРАТА, ШВАҐРА і ВУЙКА

сл. п. д-ра
Петра Оришкевича

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ за спокій душі Покійного
в церкві Св. Родини у Вашінґтоні, Д. К.;
в парафії Пресв. Тройці у Вашінґтоні, Д. К.;
в парафії св. Йосафата в Пармі-Клівленд, Огайо
в середу, 5-го жовтня 1983 р.

•

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА на могилі Покійного

відбудеться

в суботу, 1-го жовтня 1983 р., о 4-ій год. по пол.
при Cedar Hill Ukrainian National Memorial Cemetery
4111 Pennsylvania Avenue S.E. Washington, D.C.

Про участь і молитви просять:
дружина — ЯРОСЛАВА
син — ЯРОМИР з дружиною ХРИСТИНОЮ
внук — АДРІЯН
ближча і дальша Родина ОРИШКЕВИЧІВ

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого
ЧОЛОВІКА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п. д-ра
АЛЕКСАНДРА МАРІТЧАКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА
в суботу, 1-го жовтня 1983 р., о год. 8:30
в церкві Непорочного Зачаття в Гемтремк, Миш.

Рідних, Приятелів і Знайомих просимо згадати Покійного в цей день у своїх молитвах.

МАРІЯ — дружина
АЛЕКСАНДЕР — син з дружиною і дітьми

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства

Впреп. о. протопресв. Іван Ткачук відслужить Заупокійну Святу Літургію, в суботу, 1-го жовтня 1983 року, о год. 10-ій ранку, в УПЦеркві Всіх Святих в Ню Йорку,
за Блаженної Пам'яті:

ЯРОСЛАВА БАКОВИЧА	ІЛЬКА РОЗАКА
ГАЛИНУ ДЕМЕНКО	д-ра АНТОНА СЛИЖА
д-ра ГРИГОРА ДМИТРОВА	ЛЕСЮ СЛОБОДЯН
РОЗАЛІЮ КОЛОДІЙ	РОМАНА ХОРТИКА

Всіх Вп. Членів ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів.

Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Членам ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

Ділимося сумною вісткою з Всечеснішим Духовенством і Боголюбивими Вірними, що у вівторок, 20-го вересня 1983 р. упокоївся в Бозі, протодиякон Української Православної Катедри св. Володимира в Ню Йорку

бл. п.
о. Михайло Ольховий

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 23-го вересня 1983 р. в катедрі св. Володимира, 160 Вест 82-га вул. в Ню Йорку, Н. Й. о год. 6-ій веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 24-го вересня 1983 р., о год. 9-ій ранку в катедрі св. Володимира в Ню Йорку, а пізніше о 12-ій год. полудня в Церкві-Пам'ятнику св. ап. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., де буде похований на Святоандріївському цвинтарі.

НАСТОЯТЕЛЬ КАТЕДРИ І РАДА ТРОСТІВ

З глибоким жалем повідомляємо Родину, Приятелів і Товаришів з гімназії в Перемишлі, що 6-го серпня 1983 р. відійшов у Вічність в Польщі, по тяжкій і довгій недузі, наш Дорогий БРАТ і ВУЙКО

бл. п.
БОГДАН КРИЖОВСЬКИЙ

на 63-му році життя.

Бувший в'язень концентраційних таборів в Освєнцімі, Дахав і Мавтгавзен.

Горем прибиті:
сестра — ІРЕНА ЯЦКІВ
сестрінки:
ІГОР ЯЦКІВ з родиною
ЮРІЙ ЯЦКІВ з родиною
сестрінниці:
ІРЕНА СТЕКЛЕР з родиною
МАРІЯ ҐАУЛЬ з родиною
та ближча і дальша Родина в Польщі

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Українці Вілмінґтону в 50-річчя Великого голоду в Україні

Сенатор Роберт (зліва) вручає резолюцію Маркові Мурованому

Українці Вілмінґтону, Дел., за ініціятивою Марка Мурованого, створили Громадянський Комітет стейту Делавер для відзначення 50-ої річниці голодомору в Україні.

На засіданні 16-го серпня ц.р. Комітет уконституувався так: голова — Марко Мурований; почесні голови — о. Павло Гринишин та о. Мартин Канавач; скарбники — Тома Гливак і Василь Біянській; секретар — Ірина Щерба, координатор — Марія Ясінська Мурована.

За стараннм М. Мурованого вже 25-го травня ц.р. на асамблеї делаверського сенату в Довері сенатор Маршал вніс резолюцію для відзначення 50-ліття голоду в Україні, солідаризуючись з українцями. Ухвала сенату перейшла одноголосно.

Присутніми на цій асамблеї крім М. Мурованого, були теж Марія Ясінська Мурована — голова Відділу СУА, Ірина Щерба — секретарка цього ж Відділу СУА та представниця 173-го Відділу УНСоюзу, і Марія Рінчленка СУА і представниця Сестрицтва при парохії св. Миколая у Вілмінґтоні. Всіх їх представив сенатор Маршал поіменно.

Комітет для відзначення 50-ліття голодомору плянує висвітлення фільму про наш голокост та симпозіюм в залі Делаверського університету в Нюарку, Дел., 13-го жовтня ц.р., на якому головним доповідачем буде д-р Мейс, професор Гарвардського університету, а також д-р Ярослав Білінський професор Делаверського університету.

Заплянoвано теж розповсюдження летючок серед населення Делаверу та поміщення відповідної публікації в англомовній пресі і радіо. Марко Мурований вже постарався про те, що тиждень від 9-го до 16-го жовтня ц.р. буде проголошений губернатором стейту П'єром Ді Понтом Делаверським Тижнем Пам'яті Голоду в Україні. 16-го жовтня відбудеться Соборна Панахида по жертвам голоду.

Крім цього заплянoвано взяти масову участь у маніфестації у Вашінґтоні в неділю, 2-го жовтня ц.р. Замовленням автобусу на поїздку до Вашінґтону в цей день займається Відділ СУА.

Сподіємося, що вся українська громада Вілмінґтону і околиці соборно візьме участь у належному відзначенні трагедії нашого народу 50 років тому.

Ірина Щерба

Хто цікавиться...

(Закінчення зі ст. 2)

ними справами. Президентські вибори в ЗСА відбудуться щойно за рік, а вже тепер обговорюється публічно різні кандидатури різних головних партій, ба навіть одного чорного діяча. IV СКВУ має відбутися в грудні ц. р., але громадськість перебуває у пітьмі щодо всіх подробиць цого найбільш репрезентаційного тіла всієї української спільноти в діяспорі. Йдеться не тільки про майбутнього президента СКВУ і про склад майбутньої Екзекутиви СКВУ, але й про предсідника IV СКВУ, такого, який умів би не допустити до дебат, що могли б породити заколот, скандал. Але хто цим усім займається і як та які в цьому напрямку зроблено поступи — це тайна, наче би йшлося тільки, про зацікавлені два „середовища" і гурт громадян на керівних становищах, а не про цілу громаду.

Це недобре. Це створює власне ситуацію, яку правильно названо у „Свободі" „безголов'ям". Прийшла трагедія корейського літака. Настала нова ситуація, сприйнятливі для популяризації української визвольної справи. Де є той чинник, який про це думає і що саме він думає?! Формально існує і УККА і УДЦентр на чужині із своїми домівками, своїми фондами і провідниками, закоханими у свої титули. Але це Олімп, який проголошує авторекламові комунікати і „рішення", що їх приймає олімпійська верхівка.

Українська преса заторкує проблеми. Спілка Українських Журналістів Америки, інколи разом із НТШ, влаштовує прилюдні панелі. Появилися цікаві брошури з ділянки української політичної думки, відбувся діялог між д-ром Богданом Цимбалістим і ред. Романом Ільницьким на сторінках преси. Але все це приватна ініціятива і все діло тільки журналістів і публіцистів.

Ми втратили не тільки репрезентацію перед американськими властями і ми втратили не тільки установу, яка була колись для всіх українських людей символом української державности, але ми ж опинилися в такій ситуації, в якій не стало такого чинника, який мав би авторитет в громаді і який мав би за обов'язок цікавитися українськими проблемами, піддаючи їх одночас під розгляд громади.

Пошта принесла запрошення на вечір, на якому знов два українські професори докладатимуть на тему „Українська суспільно-політична думка у XX столітті". Тема очевидно цікава кожному, хто студіює історію нашої політичної думки. І той вечір напевно буде цікавий. Але це теж тільки один вечір із приватної ініціятиви. А де той громадсько-політичний чинник, який повинен, так мовити, „екс офіціо" цікавитися безперервно нашими проблемами. Чи не варто би закінчити це безголов'я?

ЕМІҐРАЦІЯ ЖИДІВ із Совєтського Союзу з кожним місяцем зменшується і це турбує лідерів жидівських організацій у вільному світі. В 1982 році совєтський уряд дозволив тільки 2,670 особам покинути СССР і переселитись до Ізраїля чи інших країн на Заході. Вміжчасі до совєтських еміґраційних бюр вплинуло понад 400,000 нових аплікацій і прохань на виїзд. Речники світового жидівства кажуть, що майже без вийнятку совєтські чинники звільняють кожного голову родини з праці, як тільки він вносить прохання на виїзд. Очевидно, після звільнення „опіку" над такими особами перебирає КҐБ.

ПОСТІЙНА РАДА ОРГАНІЗАЦІЇ Американських Держав (ОАС) засудила Совєтський Союз за брутальний акт повітряного терору, тобто зістрілення південнокорейського пасажирського літака у якому загинуло 269 осіб. Члени Ради порівняли сьогоднішню напружену політичну ситуацію в світі до тієї, яка панувала в 1962 році, коли то совєтський диктатор Нікіта Хрущов намагався заінсталювати на Кубі офензивні ракети з нуклеарними головками, які він поспішно вивіз на рішучу вимогу президента Джана Ф. Кеннеді. Проти цього засуду крім Куби голосували ще Ґренада і Нікараґуа, „аліянти" Куби і Москви.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

УСО „Тризуб" — „Інтер" СК 3:0

Свої перші лігові змагання в осінньому сезоні „Тризуб" розіграв на своєму грищі в Горшемі в неділю, 11-го вересня ц.р., з італійським клюбом „Інтер". До цих змагань дружина „Тризуба" виступила в дещо зміненому складі, бо два колишні змагуни молодечих дружин „Тризуба" — І. Сесак і І. Чижович — скріпили її склад. Їхній дебют був зовсім задовільний, хоч потрібно ще зіграння з іншими змагунами дружини. Змагання були на такому рівні, як можна було сподіватися, бо при 95 ступенях гарячі змагуни не могли надати грі належної швидкости, і радше пописувалися технічними вмілостями та гарними заграннями. Виграла технічно краща дружина „Тризуба", використавши помилки оборони суперника. Ведення 1:0 для „Тризуба" здобув Лесів. Ще перед закінченням першої півгри Насер підніс вислід до 2:0. Ведучи 2:0, наша дружина застосувала після перерви більш дефензивну гру задовольняючися час від часу проривами в підворіття гостей. З одного такого прориву Санторе гарним стрілом попід поперечку усталив вислід зустрічі 3:0. Дрібничковим в цій грі виявився головний суддя, що часто вдавався до жовтих карток і в одному випадку вжив червону, виключивши з гри за неспортову поведінку змагуна „Інтеру". Склад дружини „Тризуба": Д. Прончак, Т. Козак, Ю. Лесів, Е. Пігольський, Д. Болес, І. Сесак, Е. Бленей, Б. Санторе, Д. Локгард, І. Чижович, П. Ґамбаро і П. Насер. Провідник Юрчак.

УСО „Тризуб" (резерва) — „Інтер" СК (резерва) 4:2. Переможні голі для „Тризуба" здобули: МекАлістер 2, Яримович і Елсворт.

М.С.

УСВТ „Ч.Січ" — ПАЛ Пассейк СК 1:1

Цими першенськими змаганнями „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліґи Ню Джерзі перша дружина „Ч. Січі" розпочала осінню рунду сезону копаного м'яча. Завдяки гарній сухій погоді на гру прибуло більше ніж звичайно симпатиків „Ч.Січі" з різних міст північного Ню Джерзі. Усі цікавилися, у якому складі розпочне сезон ця наша дружина, яка в літньому турнірі ДАБ між іншими подолала такі відомі клюби Космополітальної ліґи як Юніон Ленсерс і Берґен Кікерс.

Очевидно, з цього складу глядачі не побачили двох „снайперів" нашого нападу (Сабрія і Хмілевського) та надійних змагунів дефензиви (Гунчака і Павлюса), бо усі вони під сучасну пору виступають в коледжових дружинах і повернуться на весняну рунду. Не зважаючи на брак цих змагунів, „Ч.Січ" має кращий склад у порівнянні з тим, що починала сезон у минулому році. При дальших посилених тренінґах і більшій зіграності наша дружина має добрі можливості на кращі успіхи в дальшому ході сезону. Якщо йдеться про звітову зустріч, то пройшла вона емоційно, безкомпромісово, хоча й закінчилася компромісовим вислідом 1:1. Вже в 16-ій хвилині „Ч.Січ" вела 1:0, що його здобув всюдисущий чоловий напасник Андрій Бакун. Ще до перерви „Січовики" створили, але не використали, дві певні нагоди до здобуття голів, а з ними, можливо і перемоги.

Після перерви образ гри значно змінився. Після вирівняння висліду 1:1 в 55-ій хвилині гості перейняли ініціятиву, яку вміли втримати до кінця змагань. Воротар Маріян Хамуляк вправно ліквідував декілька небезпек, що їх здебільшого спричинила наша дефензива своїми помилковими потягненнями.

У 86-ій хвилині „Січовики" створили добру нагоду до здобуття чергового ґоля, одначе оборонець гостей зумів „скосити" Андрія Бакуна перед карним полем. І хоч він був усунений червоною карткою з гри, але все таки не допустив до поразки своєї дружини. М'яч із вільного стрілу потерпілого влучно оминув стінку змагунів, але на інчі пролетів понад порожнім кутом воріт Пассейку.

Склад „Ч.Січі": М. Хамуляк, Ю. Бакун, В. Ткач, М. Торій, Р. Саба, А. Бакун, Д. Джуліо, Р. Букачевський, Д. Бакун, В. Науменко, В. Бакун, М. Берман, Д. Брієнза. Провідник Володимир Бакун.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

„Дніпро" — „Динамо" Мінськ 2:1

У 28-ій рунді чемпіонату вищої ліґи СССР „Дніпро" з міста Дніпропетровська лідер у показнику табелі ігор, переміг у себе вдома минулорічного чемпіона, білоруський клюб з Мінська вислідом 2:1. Переможні голі в цих змаганнях при участі 34,000 глядачів для „Дніпра" здобув Литовченко. Після цієї перемоги „Дніпро" має на своєму конті 29 точок, чотири більше від Москви „Спартака", що займає друге місце.

Донецьк „Шахтар" переміг у себе вдома литовський клюб „Жальгіріс" з Вільнюса вислідом 3:0. В показнику табелі „Шахтар" займає п'яте місце. „Чорноморець" Одеса звів внічию свою зустріч з ЦСКА (Армія) 1:1 і займає 8-ме місце. Київське „Динамо" на виїзді в Москві закінчило свою гру безвотітним 0:0. В табелі Львов'яни далі бойкотують ківський „Металіст" зазнав поразки в Москві з місцевим „Динамо" 1:2 і залишився далі на 12-му з усіх 18-ти місць.

Львівські „Карпати", що ними під сучасну пору завідує російська окупаційна армія в 30-ій рунді у себе вдома ремісували з московським „Льокомотивом" 1:1. Цим змаганням приглядалося тільки 3,800 глядачів. Львов'яни далі бойкотують виступи „розкулачених" „Карпат". У показнику табелі „Карпати" займають тільки 6-те місце і майже не мають можливости добитися кращого.

(от)

НЕ 169, А 269...

У редакційній „Патріотичне духовенство" („Свобода", ч. 181, 23-го вересня ц.р.) треба читати: „...президент Реґен закликає до молитов за 269 невинних жертв масакри...", як також має бути: „...і ті, які вмирали 50 років тому, не вмирали з вини політичних суперечок..." — Ред.

В НЮ ЙОРКУ ВІДБУДЕТЬСЯ спеціяльна релігійна і громадська церемонія для вшанування конгресмена Леррі МекДоналда, демократа з Джорджії, який, як відомо, загинув разом з 268-ма особами під час зістрілення совєтськими джетами південнокорейського пасажирського літака. Церемонія відбудеться в готелі Барбізон-Пляза о год. 8-ій вечора. Головним промовцем буде конгресмен Ґай Молінарі, республіканець із Стетен Айленд. Вшанування спонзорує місцевий консервативний клюб.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПАВЛО ЛАВРІВ, член УНС Відд. 240-го ім. Е. Коновальця в Пармі, Огайо, помер 21-го липня 1983 року на 21-му році життя. Нар. 1962 року в Клівленді. Членом УНС став в 1965 році. Залишив у смутку маму Ерну, батька Василя, братів Василя і Петра, сестер Зоню з чоловіком Хрістом і Мартусю. Похорон відбувся 26-го липня 1983 року на цвинтарі свв. апостолів Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

ТЕОДОР СТАДНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 458-го ім. С. Петлюри в Гамільтоні, Онт., помер 6-го липня 1983 р. на 66-му році життя в Раві Руській, Україна. Членом УНС став в 1949 році. Залишив у смутку дружину Катерину, синів Тараса з жінкою та двома внуками і Стефана. Похорон відбувся 8-го вересня 1983 на цвинтарі (католицькому) в Гамилтоні, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

НЕЛЛІ АСТРЯБ, член УНС Відд. 481-го ім. Івана Франка в Карнеґі, Па., померла 6-го серпня 1983 року на 81-му році життя. Нар. 15-го липня 1902 року в Карнеґі, Па. Членом УНС стала в 1928 році. Залишила в смутку мужа Гаррі. Похорон відбувся 9-го серпня 1983 року на цвинтарі Св. Тройці в Карнеґі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Гелен Возняк, секр.

ЯКІВ ПРИХІТЬКО, член УНС Відд. 20-го „Згода" в Гемтремку, Миш., помер 30-го липня 1983 року на 95-му році життя. Нар. 1-го листопада 1888 в Сокалі, Україні. Членом УНС став в 1923 році. Залишив у смутку дочок Анну і Джін, двох внуків і одного правнука. Похорон відбувся 2-го серпня 1983 року на цвинтарі Мт. Олівет в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Куропась, секр.

ВОЛОДИМИР ШУРҐОТ, член УНС Відд. 75-го Т-ва „Запорозька Січ" в Дітройті, Миш., помер 7-го серпня 1983 року на 70-му році життя. Нар. 1913 року в Україні. Членом УНС став в 1947 році. Залишив у смутку дружину Фльоренс. Похорон відбувся 10-го серпня 1983 року на цвинтарі Юнайтед Меморіял Ґарденс в Супіріор Тавншіп, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!
Богдан Верещинський, секр.

ТЕОДОР ХОМИК, член УНС Відд. 267-го ім. Тараса Шевченка в Вестбирі, Н.Й., помер 23-го липня 1983 року на 93-му році життя. Нар. 18-го травня 1887 року в Україні. Членом УНС став в 1917 році. Залишив у смутку дружину Горпину, сина Івана, 4-ох внуків і 2-ох правнуків. Похорон відбувся 26-го липня 1983 року на цвинтарі Меморіял Парк, Пайнлови, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

АҐНЕС ІВАНЦІВ, член УНС Відд. 363-го Т-ва „Українські Козаки" в Олін, Н.Й., померла 25-го Липня 1983 року на 94-му році життя. Нар. 28-го листопада в 1888 році в Зах. Україні. Членом УНС стала в 1935 році. Залишила в смутку дочку Анну Стронґ і сина Михайла. Похорон відбувся 27-го липня 1983 року на цвинтарі св. Бонавентурй в Аллеґені, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Констанс Е. Скротак, секр.

АНДРІЙ ЯНОШ, член УНС Відд. 178-го ім. Св. Марії в Манчестері, Н.Г., помер 11-го липня 1983 року на 96-му році життя. Народився в Україні. Членом УНС став в 1940 році. Залишив у смутку синів: Теофіля, Вілліяма і Едварда; доньок Анну Котт і Олену Молдерез, 11 внуків і 12 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Пайн Ґров в Манчестері, Н.Г.

Вічна Йому Пам'ять!
Марія Беднарчик, секр.

ВАСИЛЬ СЕНЕНКО, член УНС Відд. 5-го в Асторії, Н.Й., помер 3-го серпня 1983 року на 69-му році життя. Нар. 9-го серпня 1914 року в Шамокіні, Па. Членом УНС став в 1953 році. Залишив у смутку дружину Катерину, синів Василя і Роберта; 6-ох внуків і брата Петра. Похорон відбувся 6-го серпня 1983 року на цвинтарі св. Михаїла в Елмгирст, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
М.Хоманчук, секр.